

Gözlerinden Başka Evim Olmadı ki

— Gölge Kalem · 04 Haziran 2025

Kalbim, bir suskun koca şehir,
Seninle konuşamadan büyüyen.
Bilsen...
Bir tek seninle sessizliğim konuşabiliyor.
Bir tek seninle her şey anlamlı kalıyor.
Çünkü gözlerin hâlâ evimin en güzel yeri.

Ne zaman geçsen önümden,
Zaman eğilirdi sana, ben donardım.
Bir çiçeğin suya dokunuşu kadar nazik,
Bir yangının küle duyduğu özlem kadar yanık...

Sana dokunmadan sevmenin ne demek olduğunu
Gölgenden öğrendim.
Kıyısına varamadığım bir düşünüş gibi yaşadım seni.

Gülüşünü ben taşırdım gecelerime,
Şarkıları sana söyledim,
Şiirleri sana yazardım — gizlice.
Senin için sustum,
Senin için yuttum çoğu günü, attım,
Bir ateş gibi içime.

Çünkü içimde bir sevda vardı — yalansız,
Kırılmadan, sana adanmış.
Bu yüzden... yıllarca taşıdım içimde
Bir isimsiz mezar gibi sevgimi.

Ben seni sevdim,
Seni mutlu etmeyen kalplerden bile daha çok.
Senin ellerin üşürken,
Ben uzaklardan ellerini tuttum,
Hiç fark etmedin.

Hiçbir gece senin adını anmadan geçmedi,

Ama hiçbir sabah sana uyanmak nasip olmadı.
Bir rüya gibi sevdim seni.

Bir fincan kahve getirsen bana...
O an sanki ömrümün aynasını tutardım ellerimde.
Parmakların değmezdi fincana bile...
Ben, dudak izini yutkunurdum gözlerimle.

Başka yerlere bakarken yaşlanırdım.
Ama sen her geldiğinde...
İçimde bir çocuk yeniden doğardı.
Seni görünce ısınırdı ruhum, oysa üşürdü bedenim

Sen baharlar yaşardın gönlünce...
Bense hep başka bir mevsim ekardım gönlüme.
Bazen yaz aylarının sıcak gecelerinde
Üşürdüm... usul usul, gizlice.

Göz göze gelirdik bazen...
Tasadüfen belki...
Sonra sanki kalbimden bir şey geçmiş gibi...
Yürürdüm sessizce.
Ruhum... kalırdı orada.

Çünkü,
Gözlerinden başka evim olmadı ki...